

Specialindrettet - eller almindelig beskatning af fri bil?

Det er af stor betydning skattemæssigt, om en bil anses for specialindrettet eller ej.

Hvis bilen er specialindrettet, kan eksempelvis en medarbejder køre i bilen mellem hjem og arbejdsplads, uden at det udløser beskatning af fri bil. Den eneste skattemæssige konsekvens er, at medarbejderen ikke kan få befodringsfradrag for denne kørsel. Herudover kan medarbejderen foretage svinkeærinder, såsom afhentning af børn, når dette sker i forbindelse med erhvervmæssig kørsel samt kørsel mellem hjem og arbejde. Disse private svinkeærinder udløser ikke beskatning, når den samlede årlige private merkørsel maksimalt udgør 1.000 kilometer. Øvrig privat kørsel i en specialindrettet bil medfører beskatning. Det skattepligtige beløb udgør det beløb, som det ville koste medarbejderen at leje en bil med tilsvarende anvendelsesmuligheder.

Er der ikke tale om en specialindrettet bil, er kørsel mellem hjem og arbejde normalt privat kørsel, og medfører derfor beskatning af fri bil efter de almindelige regler.

Ved vurderingen af, om der er tale om en specialindrettet bil, skal følgende krav være opfyldt:

- Bilen må ikke egne sig som alternativ til en privat bil
- Der skal være et erhvervmæssigt behov for, at bilen er indrettet på den specielle måde
- Den specialindrettede bil skal være nødvendig for, at brugeren kan udføre sit arbejde.

Der er visse erhverv, der med større sandsynlighed end andre kan få godkendt en bil som specialindrettet. Det er erhverv, hvor de biler, der er nødvendige for at udføre arbejdet, er store, fordi der skal bruges meget værktøj mv., og hvor bilen bliver tilsmudset. Eksempler herpå kan være blikkenslagere, murere og malere. Det typiske eksempel på en specialindrettet bil er en kassevogn, der anvendes af en murer eller blikkenslager.

En kassevogn er ikke ensbetydende med, at der er tale om en specialindrettet bil. I en sag for Landsskatteretten i 2010 var der tale om en Mercedes-Benz Vito med en tilladt totalvægt over 3 ton. Bilen blev anvendt af en ejendomsfunktionær med arbejdsopgaver bestående i vedligeholdelse, reparationer mv. Kassevognen var udstyret med det mest almindelige

håndværktøj, en fastmonteret hyldektion og en fastspændt skruestik. Landsskatteretten fandt, at bilen ikke kunne anses for specialindrettet, da den ikke var forsynet med reoler og værktøj i et sådant omfang, at den var uegnet til privat kørsel. Og i øvrigt fremstod bilen i rengjort og lugtfri stand!

Selv om bilen ikke er en kassevogn, kan den dog efter en konkret vurdering anses for specialindrettet. I 2010 tog en byret stilling til en bil af mærket Dodge Ram 2500 med firehjulstræk og ruder i varerummet. I varerummet var fastmonteret to mindre stålreoler. Den frie plads i varerummet var nødvendig for at kunne medbringe større reservedele, herunder fælg og dæk. Bilen blev anvendt til servicering af entreprenør- og landbrugsmaskiner på steder, som kunne være ufremkommelige for almindelige servicevogne. Bilen var på grund af arbejdets karakter stærkt tilsmudset i såvel varerum som førerkabine. Byretten fandt, at der var tale om en specialindrettet bil, der var uegnet til privat kørsel, henset til:

- At der var et erhvervmæssigt behov for den foretagne indretning af bilen
- At der var en erhvervmæssig begrundelse for bilens art, herunder firehjulstræk
- At bilen bar præg af en erhvervmæssig anvendelse.

For nylig har Landsskatteretten godkendt, at en Volkswagen LT 3l 2,5 TDI var specialindrettet. Der var tale om en kassevogn uden sideruder og med fastmonterede reoler, arbejdsbord og bur på siden til transport af glas - højde 2,30 m (glarmestervirksomhed). Køretøjet var forsynet med værktøj mv.

Landsskatteretten har også offentliggjort en afgørelse om en bil af mærket Mercedes-Benz ML 320. Bilen var forsynet med to reoler, som var fastmonteret i siderne og i bunden. Reolerne fyldte cirka halvdelen af varerummet. Herudover var der værktøjstasker mv. Bilen blev anvendt i forbindelse med kundeopsøgende arbejde, afgivelse af tilbud, opsyn med igangværende projekter og mindre reparationsarbejder. Landsskatteretten mente ikke, at der var tale om en specialindrettet bil, da den ikke var forsynet med reoler mv. i et sådant omfang, at den var uegnet til privat kørsel, ligesom den ikke bar præg af erhvervmæssig anvendelse. Endvidere udtalte Landsskatteretten, at man var af den opfattelse, at der ikke var et erhvervmæssigt behov for en specialindrettet bil, da brugeren af bilen ikke arbejdede som håndværker eller montør, men hovedsageligt udførte administrative opgaver i form af tilbudsgivning, opsyn mv.

Som praksis viser, er det ikke eneafgørende, hvilken bil, der er tale om, når det skal bedømmes, om bilen kan godkendes som specialindrettet. En pæn kassevogn kan være egnet til privat kørsel og en firehjulstrækker kan være specialindrettet. Der er tale om en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

3. november 2011